

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. T.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. srpna 2025, č. j.: CPR-22359-2/ČJ-2025-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. CPR-22359-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 7. 2025, č. j. KRPA-206598-14/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie

hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „nalézací správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba v trvání 12 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně namítl, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné, neboť se jedná o jeho první pochybení, nad kterým vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce dále oslabuje skutečnost, že se protiprávního jednání dopustil pod vlivem zoufalé osobní a finanční situace. Žalobce tak má za to, že je možné na něj působit i mírnějším a výchovnějším způsobem, než pouze cestou správního vyhoštění na dobu jednoho roku.
3. Doba nelegálního pobytu trvala něco málo přes dva měsíce, protože je podle žalobce asymetrické, aby bylo vůči němu působeno zákazem vstupu na území EU v rozsahu 1 roku, a to tím spíše, že s policejním orgánem vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. K tomu doplnil, že pochází z poměrně chudého státu, protože jej ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem X, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží X. místo, zatímco ČR se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané X nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje pouze 5 až 10 dolarů, protože jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států (sic!). Žalobce k nelegální práci dohnala zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem, a po určité době omezen na osobní svobodě. V této souvislosti považoval za potřebné zmínit, že v důsledku toho, že jeho domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, občané X (sic!) mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii ČR. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem. Žalobce měl za to, že se nachází ve věku, kdy lze předpokládat, že se poučí ze svého dřívějšího pochybení a dále se vyhne jakémukoliv porušování pobytových povinností. Věk žalobce, jeho dřívější bezproblémové chování, součinnost ve vztahu k policejnímu orgánu, doznání či nikterak dramaticky dlouhá doba protiprávního stavu tak nebyla v řízení dostatečně zohledněna, v čemž žalobce spatřuje porušení § 174a zákona.
4. Poukázal také na to, že jeho bratru bylo uloženo shodné opatření při výrazně delší době trvání protiprávního stavu.
5. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. V napadeném rozhodnutí byly též řádně posouzeny žalobní námitky směřující proti přiměřenosti a tvrdosti uloženého správního vyhoštění.
7. Doba uloženého správního vyhoštění pak byla stanovena v zákonném rozpětí a to s ohledem na všechny relevantní okolnosti případu včetně doby neoprávněného pobytu, míry spolupráce žalobce a charakteru zjištěného protiprávního jednání. Námitku žalobce ohledně nízké životní úrovně v X shledal žalovaný nedůvodnou, neboť ekonomické důvody a obecně nízká životní úroveň v zemi původu nejsou relevantním hlediskem při posouzení zákonnosti správního vyhoštění a nelze je podřadit ani pod úvahu o přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a že ve svém postupu a ve svých závěrech neshledal žádné pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 29. 6. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil ke kontrole cestovní doklad vydaný X č. X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Poslední vstupní razítko na území schengenského prostoru vyznačené v předloženém cestovním dokladu bylo ze dne 5. 4. 2024. Cestovní doklad byl též opatřen již neplatným litevským turistické vízem s dobou platnosti od 1. 4. 2024 do 24. 4. 2024, na 9 dní, počet vstupů: 1. Vzniklo tak podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky, pročež byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Dne 29. června 2025 proto správní orgán I. stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 5. 4. 2024 na základě litevského turistického víza s dobou platnosti od 1. 4. 2024 do 24. 4. 2024, na 9 dní, počet vstupů: 1. Poté zde pobýval nepřetržitě. V Litvě nebyl vůbec. Přicestoval za účelem práce s vědomím, že bez povolení není oprávněn na území České republiky pracovat. Zdržuje se různě po ubytovnách bez nájemní smlouvy a stálé kontaktní či hlášené adresy. Na území České republiky má bratra ve stejném pobytovém postavení. Neoprávněného pobytu si je plně vědom a nevycestoval z důvodu ekonomického. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. V České republice nemá žádné příbuzné kromě zmíněného bratra a rodinu má v zemi původu. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Zdravotní pojištění nemá. K vzbábám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Nevídá žádnou překážku pro vycestování do země původu, kde mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně.
12. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 6. 2025, ev. č. ZS58747, vyplývá závěr, že vycestování žalobce do X je možné. Z materiálu Ministerstva vnitra ze dne 14.

března 2025 označeného jako X – Bezpečnostní a politická situace v zemi nevyplývá pro žalobce žádná hrozba či nebezpečí v zemi původu v případě jeho návratu.

13. Správní orgán I. stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Soud přitom rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 15. 4. 2024 do 29. 6. 2025. To se podává z lustrací v příslušných informačních systémech, zejm. vizového informačního systému, z otisku vstupního přechodového razítka vyznačeného v cestovním dokladu žalobce, z absence jiného platného oprávnění k pobytu v cestovním dokladu žalobce a nakonec i z výpovědi samotného žalobce v právním postavení účastníka správního řízení.
19. Ze shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je zjevné, že správní orgán prvního stupně musí ke správnímu vyhoštění cizince přistoupit z úřední povinnosti při naplnění shora uvedené skutkové podstaty. Jediným v úvahu připadajícím korektivem je v tomto případě ust. § 119 a odst. 2 zákona, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného

života cizince. Městský soud v Praze ovšem plně sdílí veškeré důvody, které žalovaného vedly k závěru o tom, že správní vyhoštění žalobce není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Má přitom za to, že vědomý neoprávněný pobyt na území České republiky po dobu více než 14 měsíců, nadto za účelem nelegální práce, nelze kompenzovat spoluprací žalobce a odkazem na jeho tíživou ekonomickou situaci. Pro stručnost lze na žalovaným uvedené důvody na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí odkázat.

20. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, když žalobce je v produktivním věku, na území domovského státu má rodinu. Cíleně zneužil litevské krátkodobé vízum pro přicestování do ČR za účelem vědomého výkonu nelegální práce, přičemž doba nelegálního pobytu je velmi dlouhá a tento byl odhalen až pobytovou kontrolou. Žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění, na ČR nemá žádné vazby. Spoluprací žalobce se správními orgány za této situace nelze nijak zvlášť přeceňovat, stejně jako skutečnost, že se dříve jiné nelegální činnosti na území ČR nedopouštěl. Soud nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neshledal, nebyl tedy důvod ani aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců, jak se v žalobě taktéž zmiňoval.
21. Z obsahu žaloby se podává, že žalobce brojí proti stanovené době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, v trvání jednoho roku, když má za adekvátní dobu nejvýše 6 měsíců. K tomu soud konstatuje, že správní orgány stanovily tuto dobu na hranici jedné pětiny zákonem stanoveného rozmezí, přičemž z úřední činnosti zdejšího soudu se podává, že se stanovená doba nijak nevymyká běžné praxi správních orgánů a odpovídá okolnostem případu žalobce. Správní orgány pak stanovenou dobu zákazu vstupu dostatečně odůvodnily na str. 5 rozhodnutí nalézacího správního orgánu, resp. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kdy soud se s těmito odůvodněními ztotožňuje a má je za dostatečně přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že k okolnostem svého nelegálního pobytu vypovídal a šlo o první porušení zákona, popsané okolnosti však neumožňovaly uložit kratší délku zákazu pobytu. Situace žalobce se odlišuje od situace cizinců, kteří překročili možnosti bezvízového styku, žalobce vízové povinnosti podléhá, nic nenasvědčuje skutečné lítosti žalobce nad svým jednáním ani snaze vycestovat. Soud má za to, že napadené rozhodnutí rozhodně není nikterak přísné. Naopak za zjištěných okolností si lze představit i přísnější opatření.
22. Dobu, po kterou mu nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově

shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zdejší soud pak dospěl k závěru, že správní orgány z těchto mezí v projednávané věci nevybočily.

23. Soud tak má za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
24. Zdejší soud má rovněž potřebu doplnit, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu, přičemž míra precizace žalobní argumentace velmi významně určuje to, jaké odpovědi se žalobci od soudu dostane (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
25. Soud může obecně přivítat stručná a výstižná podání, avšak v projednávané věci se podstatná část žalobní argumentace zcela míjí s obsahem správního spisu a s okolnostmi případu žalobce, když doba nelegálního pobytu žalobce byla zjištěna nikoliv od 15. 4. 2025 do 29. 6. 2025, jak uvádí žalobce, ale od 15. 4. 2024 do 29. 6. 2025. Na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn již žalovaným v napadeném rozhodnutí. A již přinejmenším z tohoto důvodu je nutno argumentaci založenou na srovnání s dobou neoprávněného pobytu jeho bratra, kterému bylo v jeho věci uloženo totožné opatření, za nepřipadnou. Dále se žalobce zabývá ekonomickou situací v X, ačkoli pochází z X. Nejde přitom o ojedinělou zjevnou nesprávnost, když tento stát zmiňuje třikrát a předestřené ekonomické údaje se zřejmě také k tomuto státu vztahují. Pokud jde o X, zemi původu žalobce, není v žalobě uvedeno ničeho.
26. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení v řízení před zdejším soudem nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 20. října 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce